

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-07-000 213
Бања Лука, 17.04.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Ж.М., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 ранијег Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Окружног тужиоца у Требињу, изјављеној на пресуду Окружног суда у Требињу бр. 015-0-К-06-000 010 од 13.07.2007. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 17.04.2008. године, у одсуству уредно обавијештеног оптуженог, а у присуству Замјеника Главног Републичког тужиоца Бранке Милошевић и браниоца оптуженог М.В.Р., адвоката из Ф., донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба Окружног тужиоца у Требињу и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу бр. 015-0-К-06-000 010 од 13.07.2007. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Требињу бр. 015-0-К-06-000 010 од 13.07.2007. године, на основу члана 290 тачка в) Закона о кривичном поступку, ослобођен је од оптужбе Ж.М. због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 ранијег Кривичног закона Републике Српске, а трошкови кривичног поступка су пали на терет буџетских средстава.

Окружни тужилац у Требињу ову пресуду побија благовремено изјављеном жалбом, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и одржи претрес.

У поднесеном одговору на жалбу, бранилац оптуженог је предложио да се жалба одбије и побијана пресуда потврди.

Замјеник Главног Републичког тужиоца је на сједници вијећа изложила жалбу, а бранилац оптуженог одговор на жалбу, обоје остајући у свему код приједлога који су у њима садржани.

Испитавши побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом, на основу члана 312 Закона о кривичном поступку, овај суд је одлучио као у изреци из слjedeћих разлога:

Тезу о погрешно утврђеном чињеничном стању жалба заснива на критици повјерења које првостепени суд поклања исказима свједока С.Д., М.Л., А.К., Х.Ч. и Р.К.. Упоруште за овакав став она проналази у изнесеној тврдњи да су ово посредни свједоци, који нису били очевици догађаја, занемарујући чињеницу да су А.К., Х.Ч. и Р.К. свједоци оптужбе, предложени да потврде њене наводе, тако да је она заснована и на овим, како тврди посредним свједоцима, а из чега произилази да их тада није сматрала непоузданим. Ради тога ово није увјерљив разлог да се само због тога ваљаност утврђења, која не потврђују наводе оптужбе, заснована на њиховом свједочењу, доводи у сумњу. На неоснованост оваквих тврдњи указује и инсистирање жалбе на томе да је суд требао прихватити исказ свједока Р.М., а чија су сазнања о одлучним чињеницама такође посредна. Овакав став је неприхватљив јер значи примјену двоструких стандарда у третману свједока и уводи приступ оцјени њихових исказа искључиво по начину на који су дошли до одређених сазнања о чињеницама које се доказују. По налажењу овог суда супротно томе искази свједока се морају посматрати у свом интегралном облику и у оквиру цјелокупне доказне грађе, провјерени исказима других свједока и осталим прикупљеним доказима. Ово првостепени суд правилно чини и на основу стварног сазнања ових свједока о одлучним чињеницама, увјерљивости њиховог казивања, које провјерава кроз друге изведене доказе, изводи закључак о њиховој прихватљивости или неприхватљивости.

У истом смислу је потребно и цијенити наводе жалбе да су свједоци Д. и Л. пријатељи оптуженог и да му својим свједочењем желе помоћи. Ово остаје само као жалбена тврдња, коју не подржава ни један ваљан доказ који би њихово казивање учинио неујерљивим, а самим тим и неприхватљивим за правилно утврђивање одређених чињеница од стране суда.

Правилно је првостепени суд цијенио исказ свједока Р.М., налазећи да се само на његовом исказу не може засновати осуђујућа пресуда у оном дијелу којим он потврђује наводе оптужбе. За овакав став довољно основа даје чињеница да он износи посредна сазнања која је чуо од свога брата, који није свједочио у овом предмету, а ова сазнања нису потврђена исказима других саслушаних свједока нити осталим изведеним доказима. Ради тога жалба неосновано подвргава критици овакво закључивање побијане пресуде, јер исказ свједока посматра некритички, фрагментарно и издвојено од других доказа.

Великим пропустом жалба сматра ускраћивање вјере исказу свједока Ф. Г.-Б., налазећи да је он поуздан, логичан и по својој убједљивости у свему прихватљив. Овакав закључак се не би могао са основом супротставити детаљној и критичкој анализи, као и на основу тога датој оцјени овог догађаја од првостепеног суда. Према стању списка овај свједок је о истом догађају давао више пута свој исказ пред различитим правосудним инстанцама у Босни и Херцеговини. Ови њени искази су у првостепеној пресуди по садржају и обиму довољно изложени да се може сагледати њихова увјерљивост и поузданост.

Очигледна је њихова различитост, произвољност, неодређеност и коришћење фраза, које на непоуздан и неубједљив начин приказују одлучне чињенице у овом предмету. Посебно се мора цијенити дио свједочења пред судом БиХ, гдје је за исти догађај, са скоро идентичним описом радњи, осуђено друго лице и гдје овај свједок детаљно описује сам догађај и поименично наводи и идентификује његове саучеснике, при томе нигдје на било који начин ни у контексту не спомињући име оптуженог. Ово даје довољно основа да првостепени суд њен исказ са главног претреса не прихвати као увјерљив, а тиме ни утврђеним чињенице које оптужба њеним свједочењем доказује.

Не може се прихватити ни тврдња жалбе како је погрешно цијењен исказ свједока Х.Ч., која се заснива на његовом другачијем казивању у току истраге од оног датог на главном претресу. Свједок је на законом прописан начин саслушан на главном претресу, гдје је странкама и браниоцу омогућено да га детаљно испитају о свему што му је познато, па и о другачијем казивању у току истраге, његов исказ је потврђен и другим доказима које је суд цијенио и прихватио. Исказ дат на главном претресу је у свему одређен, досљедан, са увјерљивим објашњењима, па му је оправдано поклоњена вјера и он прихваћен.

Жалба сматра да је првостепени суд неосновано одбио да прихвати записник о саслушању заштићеног свједока број 97 пред Врховним судом Федерације БиХ и да су неприхватљиви разлози који су дати за то одбијање, због чега је по њеном схватању чињенично стање непотпуно утврђено. С обзиром да жалба ову пресуду не побија због битне повреде одредаба кривичног поступка и повреде кривичног закона, а њено образложење упућује управо на то, правилност овакве одлуке и дати разлози не могу бити предмет испитивања по жалби. Код оваквог стања ствари није ни могуће извршити оцјену од каквог би утицаја тај исказ имао на чињенично стање, па је жалба ради тога неоснована.

Код исказа свједока Х.Ч., а у контексту радњи описаних у диспозитиву оптужнице, медицинска документација нема ону улогу на потпуно утврђено чињенично стање, које јој жалба придаје. Свједок се одређено изјаснио о радњама оптуженог, примјени силе према њему, нанесеним повредама у виду неколико шљива, за које медицинска документација нема значај, али је и негирао да га је оптужени злостављао затварањем, ускраћивањем хране и слично.

Оцјена свих наведених доказа, који су обухваћени жалбом и подвргнути критици, извршена је свестрано, правилно и потпуно, па је и чињенично стање у побијаној пресуди правилно и потпуно утврђено, због чега је супротна тврдња жалбе тужиоца неоснована.

Из наведених разлога ваљало је на основу члана 319 Закона о кривичном поступку жалбу тужиоца одбити као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Записничар,

Софија Рибих

Предсједник вијећа,

Горана Микеш